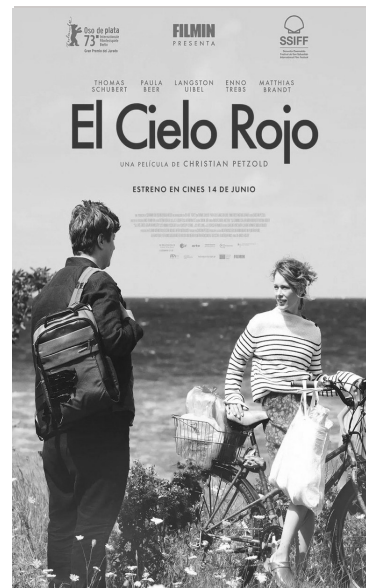

Paisatge en flames

El cineasta Eric Rohmer va escriure un llibre sobre estètica musical titulat *De Mozart en Beethoven*, en què compara la lleugeresa de la música de Mozart a la gravetat de la de Beethoven. Rohmer era més partidari de la lleugeresa, d'un model d'art que a partir de la sensibilitat i de l'aparència de distracció era capaç de trobar algunes mostres de la vida. Rohmer era un moralista, però totes les seves pel·lícules eren considerablement lleugeres, avançaven a partir de diàlegs d'aparència intranscendent i de gestos de seducció que posaven en evidència màscares i contradiccions humanes.

El cineasta Alemany Christian Petzold havia estat més a prop de Beethoven que de Mozart. Només hem d'observar una pel·lícula com *Phoenix* per veure com la gravetat del tema s'imposava en una posada en escena brillant, però amiga de la transcendència. *El cielo rojo*, en canvi, sembla donar un tomb estilístic a la seva carrera, ja que es tracta d'una obra que aposta per la lleugeresa, pels jocs de seducció, per la llum estiuenca i per les petites crisis humanes. La pel·lícula, premiada al Festival de Berlín, sembla voler contradir tots els llocs comuns que afecten una certa visió del cinema alemany per mostrar-nos des del nord alguna cosa que té a veure amb el bell estiu mediterrani. La referència a Eric Rohmer no ha trigat a imposar-se en diversos discursos crítics, encara que per Petzold la brillant lleugeresa de la posada en escena no deixa d'amagar una tragèdia i un desig de convertir la faula en una reflexió sobre les crisis que tenen a veure en el nostre món.

L'estructura de la pel·lícula és molt simple. Quatre joves es fan amics quan coincideixen a passar uns dies d'estiu en una casa al costat del mar. Un d'ells -Thomas Schubert- és un escriptor egocèntric que carrega amb els seus deliris intel·lectuals. El jove es troba enfrontat a l'abisme de la segona novel·la després d'un debut d'èxit. La seva agenda, per dir-ho així, és ell mateix. Un altre és fotògraf. El tercer és un socorrista. I la quarta és una dona (Paula Beer, la protagonista d'*Ondina*. Un amor per sempre) que sorgeix com a símbol de la felicitat i com una dona feliçment lliure. L'atracció que provoca la dona començarà a fer trontollar la relació entre els personatges. El fotògraf retratarà un entorn que es troba amenaçat pel foc i establirà relacions homosexuals, mentre l'escriptor sentirà la

EL CIELO ROJO

Roter Himmel

Alemanya, 2023

Direcció: Christian Petzold

Guió: Christian Petzold

Intèrprets: Thomas Schubert, Paula Beer, Langston Uibel, Enno Trebs

Durada: 102 min

Gènere:

comèdia dramàtica

Idioma: alemany

Data d'estrena:

19/07/2024

força del desig. Més tard arribarà l'editor del primer per allò d'enredar el mateix embolic.

En un primer moment la relació entre els personatges podria tenir un cert aire de comèdia, de jocs de relacions i d'encreuaments. En el rerefons hi ha sempre la qüestió de la creació i el buit que implica no trobar una via que condueixi a la inspiració. En l'horitzó de la pel·lícula, però, hi ha unes flames, que ens posen en avís de l'existència d'uns incendis forestals que estan transformant la vida en el lloc d'estiu. La comèdia pot convertir-se en tragèdia i el relat novel·lesc pot agafar una forma inesperada quan la realitat s'imposa per damunt de la ficció.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona